

Gramàtica del record

El poeta d'Énguera, Pep Aparicio Guadas, s'estrena amb *Memòria encarnada* en el món de la poesia. Aquest mestre d'idiosincràsia compromesa ha escrit un llibre on la poesia és el resultat d'una evocació madurada de la memòria constituïda en missatge poètic. Amb *Memòria encarnada*, Pep Aparicio ha bastit un llibre de llenguatge fresc però d'argumentació sòlida i ben abillada.

MEMÒRIA ENCARNADA

PEP APARICIO GUADAS

COL·LECCIÓ «POESIA EDICIONS DE LA GUERRA»

77 PÀGINES

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2007

Presentar-se als lectors per primera vegada amb un poemari no és un risc menut, ja que sovint, a la llarga, sol ser aquest primer

llibre el que serà rebutjat per l'autor. En canvi, en el cas de Pep Aparici es tracta d'una decisió meditada —com assegura en les Primeres Paraules que fan de pòrtic al llibre— en la qual el poeta pren consciència d'haver aplegat a una fita a partir de la qual el camí prendrà revolts insospitats. Per tant, els poemes que ens ofereix són la constatació d'un trajecte acabat, «paraules palpitants que han estat, són la meua vida activa en presencia d'altres vides: dues, tres, mil vides...» D'ací que els poemes creixen amb voluntat de memòria bastida a través d'un missatge poètic i es projecten cap a una constatació que inclou la perdurabilitat de la paraula. Val a dir que de cap manera tenim davant un llibre primerenc: esperar ha pagat la pena i el *producte* ens aplega amb l'excel·lència d'una acurada elaboració.

El poemari està dividit en tres parts asimètriques, ja que la primera està subdividida en tres seccions; la segona és un únic poema bloc, i la tercera, un seguit de dèsset poemes. La composició desequilibrada rep la unitat amb la tipografia (ús exclusiu de minúscules); la inserció de paraules i sintagmes en anglès, les cites de pensadors (Benjamin, Cioran, Zambrano...); l'alternança de persones verbals (primera del singular confessional, primera del plural implicant, segona de desdoblament pudorós del *jo* i tercera narrativa), i l'abundància de preguntes.

«Camp de pluja» és la primera part, la qual es subdivideix en «edat d'or», reflexió sobre el pas del temps com un lapsus

d'inestabilitat rere el qual s'aventura una mirada nova; «invisible orquestra», referència al trajecte vital lligat a la memòria i al viatge del nòmada creuant l'espai, la cartografia, i «mare», on rememora i evoca la figura materna des de l'enyor fins al dolor (físic i ètic).

La segona part, «pedres fragmentades», està formada per diverses fugues en prosa poètica que versen sobre l'esforç i el goig poètic consuetudinari: hi entren els sorolls, la llum, el sexe i el bateig irrefrenable de la causalitat. La tercera part, «*tess blue*», estableix la paritat entre el desig i la sensació que el temps s'acaba i s'escola inexorablement. Només perdura la flaire del record, «el saber de la fruita tendra i madura», i és ací on reviu allò que només era l'empremta de la memòria. Llavors, el prodigi de la reencarnació brolla «re-ra la substància encetada d'unes entranyes litúrgiques» i el nou temps ofereix la possibilitat de reviure allò que només era una obra amagada, sense paraules. La cal·ligrafia, per tant, esdevé una revelació a través dels signes, i estimar consisteix a interpretar una gramàtica nova cisellada pel record: «unes mans et modelen com si fores aigua blava / l'esguard / poderós observa i posa els noms a les coses / canten de bell nou els ocells, ales al món / despleguen la vida». Finalment, la poesia, com un anunci nominalista, és allò que pregonja el títol: «memòria encarnada».

Pasqual Mas i Usó

L'orgullosa aventura de riure la vida

Antoni Defez (València, 1958) aplica la seua experiència com a professor de filosofia a Girona per fer girs poètics alegres i profunds, sempre amb moderació escèptica que facilita la ironia i els jocs que proposa als lectors. Però n'hi ha més, i interessant.

L'ARC DE LA MIRADA
ANTONI DEFEZ

COL·LECCIÓ «PERIFÈRIC POESIA», 9
PREMI «BENVINGUT OLIVER» 2006
72 PÀGINES

PERIFÈRIC EDICIONS, CATARROJA, 2007

Amb aquest poemari, que va rebre el premi Benvingut Oliver 2006 convocat per l'Ajuntament de Catarroja, Antoni Defez publica el seu quart llibre de poesia des del 2003. També el 2004 va compartir amb dos autors més el llibre *La quietud de les pedres*, en el que apareixia el seu poemari *Com dels ocells, emana del món la calor*. Llavors s'acostava a les formes sintètiques del haiku, i a l'expressió més intuïtiva que barreja sensacions i paisatges. En aquesta ocasió, al contrari, opta per poemes discursius, en els que inclou personatges amb els que planteja una mena de diàleg, d'observació irònica, de recompte.

De les cinc parts que componen *L'arc de la mirada*, cada una inclou de sis a huit poemes, la primera naix del record dels temps passats, però no s'hi limita. A partir dels primers versos de *Blanc i negre*: «Supose que ningú s'ho prendrà

a mal, / perquè es tracta de poesia, si dic / que el món va començar el dia que vaig nàixer / allà pel cinquanta-vuit.» i de les escenes d'una època antiga, l'autor poa el sentit d'un compromís vital actual i amb un futur que no necessita de promeses d'èxit. Perquè en el retrat indirecte que mostra Antoni Defez rescata detalls de l'anonimat, dignitats de l'escepticisme produït per la poca transcendència de la vida humana concreta. En definitiva, ens planteja l'afirmació des d'imatges de la quotidianitat, pròpies de l'observador decidit a no refusar la seua partida. «Aleshores, impàvid, t'abandones als fets / i decideixes viure l'instant com si fos l'etern. / (...) Només algun record, alguna associació d'idees / entreté el defici de la teua ment».

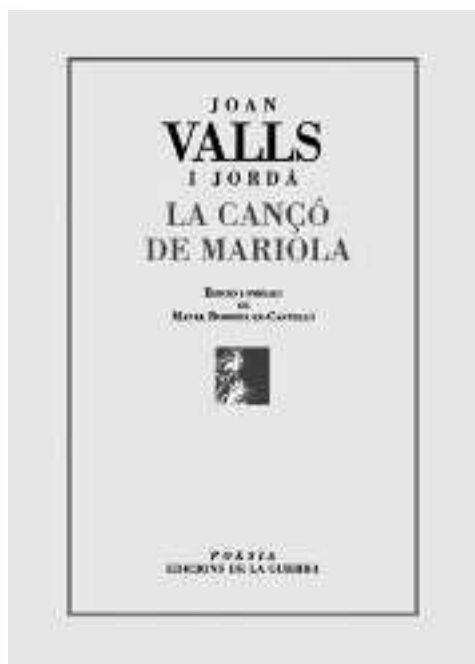
Aquest esperit indòmit guanya protagonisme a la segona part, *Sense cadena i sense amo*, amb versos tan potents com ara: «Sí, és la meua tossuderia, / la tossuderia de qui vull ser». Però també cal destacar-ne la presència de referents clàssics, literaris i filosòfics, que acompanyen el poeta i li subministren temes o inciten reflexions, curiositats, ironies, i els ensenyaments que poden sorgir-ne. De vegades amb bona cosa de murrieria. La tercera, *Carn oberta*, s'enfronta a vivències de

caire més personal, els imprevistos revolts de les relacions humanes. *Una imatge, un traç, una finestra* aprofundeix la reflexió sobre el fet humà sense deixar d'emprar els elements esmentats adés. També sobre la poesia: «Serà el que serà, però sempre el poema / és allò que hom llig i entén / –una imatge, un traç, una finestra–, / no les marques o els sons / inerts sobre el paper. / Tampoc res ocult a l'espera». Finalment trobem *Desinas inep-tire*, que remata aquest repàs afirmatiu de la llibertat, alegre i despreocupat que naix de la reflexió constant, d'un intercanvi gens dogmàtic. A *Orgull de pobre* descobrim el brill d'aquests versos: «Sense cap altra estirp / que la calçada estima dels pares, / mai no he hagut de ser res: no tenia deures de nissaga / –aquella obsessió tan burgesa. / Només l'obligació de no sucumbir: / la difícil tautologia de la vida». Potser a la fi, tampoc no està tan lluny d'eixe desig intuïtiu mentre recorre diverses etapes, amb un lligam comú que és la mirada, l'esguard personal que garbella personatges filosòfics i literaris amb la vivència pròpia, amb l'anècdota.

Eduard Ramírez

Fidelitat al paisatge

La cançó de Mariola (Alcoi, 1947), primer llibre en valencià de l'escriptor Joan Valls i Jordà, reeditat dins la prestigiosa col·lecció d'Edicions de la Guerra, representa la capacitat prometeica de definir un paisatge i incorporar-s'hi com una criatura més, creativa, expectant.

LA CANÇÓ DE MARIOLA

JOAN VALLS I JORDÀ

EDICIÓ DE MANEL RODRÍGUEZ-CASTELLÓ

COL·LECCIÓ «POESIA EDICIONS DE LA GUERRA»

69 PÀGINES

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2007

«Llibre fundacional», com encerta a definir el poeta Manel Rodríguez-Castelló, incorpora claus que podrem resseguir després en l'obra d'este gran autor. Reivindicació d'un paisatge humanitzat i habitable, no exaltat ni aclaparador. «Veniu ací, homes del camp», a «La pau del paisatge», perquè «De la Mariola vénen/ aquestes cançons i al vent/ vaguen cabdellant la viva/ cor-randa dels ocellets».

Front a la Mariola/ pau, la ciutat/ ombrívola. Síntesi? L'amor, «lliri de carn», la reencarnació del paisatge. Pare, «Somni que embauma l'espígol/ sota el pi patriarcal»; mare, «Mariola és un matern/ encís d'eterna fragància».

Mariola, mite a la mida de l'home, no mística inenarrable, «Del meu gest de bruixot místic/ s'ha burlat un teuladí». Paisatge real, tangible, respirable. Vegetació, flora: rosella, espígol, pi, timó, ginesta, sàlvia, lliri, margarida, blat, car-

rasca, alzina, joncs, pollancre, farigola. Fauna igualment abundosa: oreneta, corbs, ovella, fardatxo, àguila, teuladí, libèl·lula, cigala, falcons, rossinyol, gripau, llop, calandra, soliguer. I pedra, cingles, roca, aigua, riuet, serra, barranc, toll, fontanar. El poeta en tot troba espill, germans, habitacle. Àmbit de confessió, la «tristor de l'Àngelus», les «ferides de rosella», fonent-se amb el paisatge, «Ací dalt voldria jo/ morir bevent-me una estrella/ diluïda en un bes cèlic/ i amb tòxics de ma quimera».

Tot té un sentit, la part i la unitat, obra «del Sastre diví i celest». Mariola serà «vesprada serena», «extàtic clamor», «blava serenitat», «segles de calma», «silenci reverent» i «divina clariana» per compensar-lo «de la gran cadena humana».

El poeta posava en valor per les acaballes dels anys quaranta un paisatge rural, uns costums, una forma de vida, hui pràcticament desapareguts, «Maseres de Mariola,/ mosses del mas llunyedà», mocador florejat, calça acolorida, dansa, guitarra, fandango. Joan Valls es reivindica com a saurí de versos, on el paisatge serà espill de la seua pena d'amor, «tota ta tendror d'espiga,/ sense que a boqueta nit/ no em sigues núvia ni amiga». L'amor que li dona la

vida, l'ha fet captiu, «aquell soliguer que jo era/ avui és ocell derrotat».

Sensualitat, «sa carn feta arpa d'estels», creença i fe, plany, promesa ajornada, tot això admet Mariola del poeta, ferit d'amor, «Sembla que la serra tinga,/ dins son cor de grisa pedra,/ un foc d'amorosa fúria/ que a tornar-se volcà espera».

Joan Valls, també músic, no ho oblidem, entén la creació, representada en la seua Mariola, com una simfonia dividida, com el seu llibre, en tres parts. Reivindica en la figura del pastor la humanitat senzilla, «Ací estic jo a soles./ No aniré a ciutat». Si la poesia «es torna àguila», té cura el poeta de dur la cançó a la dimensió humana i no morir de solemnitat, tot definint-se, amb ironia, com «líric herbolari de la cançó ingènua».

Miquel Martínez

• • •

ELS FRUITS PROHIBITS DE LA MEMÒRIA

Jordi Julià es deixa endur per la nostàlgia i una certa reflexió sobre el pas del temps.

ELS DÉUS DE FANG

JORDI JULIÀ

COL·LECCIÓ «POESIA», 73

111 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2007

Sembla, aquest, un recull de poemes dispersos que posteriorment han estat agrupats temàticament –més o menys– per l'autor. El resultat és desigual: en alguns casos resulta brillant i en altres, sense caure en el desastre, no passa de crear poemes resolts correctament i poca cosa més.

Si resseguim el llibre en l'estructura, comença amb un poema introductor i en el qual assaja una primera definició d'allò que són els déus de fang: els records.

En la primera part –potser la millor del llibre– trobem referències inevitables, com el riu i la mar, relacionades amb un final de curs, o la cruel acceptació del pas del temps en «Prínceps blaus» i on trobem també la part més teòrica amb definicions com «L'Helena a qui he estimat, a qui vaig estimar, / és només un record, humil, polsós i fràgil, / un d'aquells déus de fang que acabem adorant.»

En la segona part, la reflexió –sempre sobre el pas del temps– pren un caire més social, moderadament més social. I el tel nostàlgic que domina tot el poemari agafa en aquesta part, en alguns

moments, un caire sentimentaloides i de conjunt de tòpics.

En la tercera, arribem a la secció metalingüística: qui és el poeta. Una reflexió que parteix de l'anecdota personal –se suposa– i on apunta alguns temes interessants, com en els poemes «Els creients», on planteja que les religions –totes les religions– són també déus de fang. El fet de preguntar-se què és la religiositat en aquests temps postmoderns és un tema ben interessant que hom pot començar a trobar apuntat en alguna ocasió i que potser mereixeria més atenció.

En la següent part arribem a l'entrançable tòpic que rau en aquella cosa tan original de recordar un passat sempre millor que el present viscut. També, però, arriba a alguns punts àlgids i, fins i tot, a tenir el dret de contradir-se respecte de tot el conjunt: al que és, tècnicament, l'últim poema d'aquest llibre –perquè el darrer, ja en parlarem, és una altra cosa– es contradueix amb la tesi exposada al llarg de tot el poemari: hi ha déus de fang que influeixen sobre l'individu però en aquest «Víctimes i botxins» descobrim que també existeix «el déu infant que juga a fer girar / l'atzar». Tècnicament, hi ha un poema llarg que conforma la cinquena part, però crec que, en tot cas, aquest s'hauria d'haver posat, com a màxim, com a apèndix. Primer, perquè és un poema de circumstàncies –un pregó o similar– i, segon, perquè no té ni el to ni el tema de la resta de

l'obra, que ja és dispersa de per si, però que amb aquest darrer afegitó perd totalment la possibilitat de deixar-se esguardar com a un conjunt.

El resultat final, doncs, és desigual, majoritàriament digne i amb alguns punts brillants, amb un to de nostàlgia que travessa tot el llibre i en fa de fil conductor. Un to de pèrdua que recorda el d'algunes cançons de grups de *pop* espanyol que també en algunes cançons han aconseguit resultats acceptables. L'exemple més contemporani en la redacció dels textos que recorde és una cançó de Celtas Cortos que té la forma de carta –com també, per exemple, «Carta a l'Emília»– i que sap traure molt de suc a aquest to nostàlgic, com també fa Jordi Julià. Excepte un parell de caigudes, es mou entre aquest to nostàlgic com peix a dintre l'aigua i sap fer arribar al lector el dolor del temps perdut.

Ocasionalment, també prova de trencar el llistat d'imatges burgesament acceptables que recorre la majoria de la lírica catalana des de Carner –i abans– fins als actuals imparables i més enllà amb resultats desiguals però molt d'agrair. Com també que insinue una reflexió sobre quins són els nostres postmoderns déus –els de fang i no.

Un llibre per a llegir d'un autor a qui se li podria demanar que anara una mica més enllà.

Josep Lluís Roig

El poeta peregrino

Debemos a la joven Ellago Ediciones, radicada en Castellón, la reedición mejorada de la amplia selección poética de Rainer Maria Rilke traducida por José María Valverde y publicada por Plaza y Janés en 1967. Valverde habló entonces de *Obras casi completas*, de lo que Rilke se sintió «plenamente responsable».

POESÍA

RAINER MARIA RILKE

TRADUCCIÓN DE JOSÉ MARÍA VALVERDE

EDICIÓN DE JORDI LLOVET

ELLAGO EDICIONES, CASTELLÓ, 2007

Y aún más, «de los arrabales de lo inédito, de lo interminado, de lo ensayado en otro idioma». Compendio *mejorado*, corrección de errores tipográficos y ortográficos, de selección –no se publica el «Epistolario» ni otras prosas más habituales– e incorporación, en la mayoría de los casos, de las correcciones que el propio Valverde hizo sobre el producto de su traducción. Así lo atestigua Jordi Llovet, encargado de la edición, «Rainer Maria Rilke. *Poesía*».

Autor imprescindible –para mí el mejor de cuantos he leído–, cualquiera de sus etapas o de sus poemas emblemáticos –«El lector», «La pantera», o las elegías a Clara Westhoff y al conde de Kalkreuth, por citar algunos entre mis preferidos– colmarían por si solos esta crónica. Un autor que dejó escrito, en carta al joven poeta Franz Xaver Kap-

pus, «La idea de ser creador, de crear, de formar, no es nada sin su constante y grandiosa confirmación en el mundo, no es nada sin el múltiple asentimiento de cosas y animales; y su disfrute es tan indescriptiblemente hermoso y rico sólo porque está lleno de recuerdos heredados del engendrar y el parir de millones». Todo nacido de la artesana soledad y el maduro silencio. «Nada estaba hecho antes que mirara», dice, asumiendo toda la responsabilidad del vivir. El poeta que dejó volver al cielo a su ángel de la guarda, «como un ciprés blanco», el que ama lo luminoso pero procede de la sombra, «sólo en la noche se cree a veces conocer el camino» pero «la luz miente», testigo de los pobres hombres extraviados en el laberinto de las identidades, «van a tientas como ciegos y encuentran al otro como una puerta». Estremece leer sus intentos de diálogo con Dios, «Si eres el soñador, yo soy tu sueño./ Y si despiertas, yo soy tu deseo»; su Dios *oscuro*, «bosque de contradicciones», «el lleno de enigma».

Nombrar no es poseer, «Me aterra la palabra de los hombres». El poeta peregrino de ciudades, de su mundo interior, reconoce a la muerte como la socrática dadora de sentido, «Pues lo que hace la muerte difícil y pesada/ es

que no es *nuestra* muerte; es la que al fin/ nos toma solamente porque nadie madura./ Allí va una tormenta a rozarnos a todos». El lector, ser transformado, «Si levanto los ojos de mi libro/ nada me será extraño, y todo grande», belleza en el corazón de la pantera cautiva, «Sólo, a veces, se aparta la cortina/ de la pupila sin ruido: una imagen/ cruza la tensa calma de sus miembros,/ y allá en su corazón deja de ser». Cuando cesó la vida de Clara Westhoff, escribió Rilke su Requiem, «Ahora conoces lo *Otro*, eso que nos rechaza,/ siempre que nos agarra en la tiniebla». Se atreve a interrogar la muerte del poeta suicida conde Kalkreuth, «¿Fue tan aliviador como creías,/ o el no vivir distaba de estar muerto?», y perdura ese escalofrío, «Quién habla de vencer? Quedar es todo».

Miquel Martínez

Descriure el present amb versos actuals

Elies Barberà s'enfronta al món actual amb uns versos esquerps i durs com la realitat, amb resultats brillants.

ZOO

ELIES BARBERÀ

COL·LECCIÓ «POESIA», 72

72 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2007

És aquest un llibre estructurat en quatre parts molts diferents. En la primera, «Peixera de taurons», sobta la coincidència temàtica amb Jordi Julià en un llibre publicat alhora i en la mateixa editorial. Si Jordi parla de *Déus de fang*, Elies Barberà ho farà de *Tòtems*. En tots dos casos, aquests déus falsos estan lligats al pas del temps, si bé Barberà no té un to tan nostàlgic ja que, per a ell, el pas del temps té unes connotacions més físiques, com per exemple en «*Esquerdes*», un gran poema que aconsegueix lligar individu i pedra: «però la pedra té porus també / per on serpeja i riu l'argent de l'aigua. / i a vegades, l'aigua es congela a dins / i el gel esquerdada la pedra, i el jo / ja salta en mil bocins de carn vexada».

En aquesta part, tot i que planteja temes interessants i té grans poemes, també trobem dubtes, vacil·lacions i caigudes, com si l'autor encara buscara la pròpia veu. És un esforç de cerca que també cal reconèixer-li perquè, a més, hi ha força encerts.

La segona part duu per títol «Lluernes en vol» i sembla la més fluixa i breu: són uns pocs poemes curts que sonen una mica forçats.

La tercera, «Els ulls del mussol», és, per contra, la millor: llargs poemes en prosa que reflexionen sobre el món contemporani alhora que intenta descriure'l, amb poemes com les diferents postals, que proven de captar la imatge alhora que les sensacions. Ja des del primer poema, la primera postal, sobta, en primer lloc, com és capaç de, pràcticament només amb l'adjectivació, destacar les ombres del món consumista actual: tot el text és una llarga enumeració adjectivada. Com a exemple, un fragment gairebé a l'atzar: «[...] les barretes de cereals, energètiques. les begudes isotòniques. els bífidus, actius. el menjar macrobiòtic. els centres comercials[...]».

Crec que és un encert per part de l'autor el fet de trencar els ritmes més tradicionals i provar de crear un fresc del món contemporani, del que coneix, del capitalista. Malgrat algun tòpic sobre burgesos, en general, el fresc és brillant: hi caben reflexions sobre els fets més actuals. La millor reflexió que he llegit mai sobre els terroristes suïcides és el brillant poema «Anunciazione, di Leonardo». En tota la secció trobem un parell de caigudes, però queden totalment eclipsades pels encerts brillants i la capacitat de reflexionar sobre l'home actual a partir d'anècdotes molt pròpies d'un present fugisser, com el suïcidi de Marco Pantani o la figura de Teresa de Calcuta, que li proporciona una excusa per a reflexionar sobre la cristiandat en aquests temps de capitalisme exacerbat.

M'ha fascinat la capacitat que demostra per a ser crític només amb el pes dels fets, sense excessius judicis de valor: amb simples enumeracions adjectivades que es limiten a mostrar les contradiccions, com per a la segona postal, on un concepte positiu com el de la sostenibilitat es lliga amb el del control de les persones per part dels governs, o al metapoema «Antologia», una mica tòpic però prou cert, on amb un to entre simpàtic i irònic critica els mals de la nostra molt burgesa (però de la burgesia del XIX) i benpensant poesia. I té raó, perquè si la gran revolució formal ha estat la dels Imparables, ja podem dimitir. Perquè fins i tot Carner, en els seus últims anys de producció, no escrivia d'una manera tan clàssica i canònica com ho fan ells, i la immensa majoria. I el llistat segueix.

Tanca el llibre una quarta part amb un únic poema llarg que podria haver estat inserit perfectament en l'anterior: «La mona». Aquest poema, que presta el títol al llibre, ens presenta un món desolat, un món zoològic on la mona «esgotada per res jeu al pallús. / ni molssa ni bambú. cansats els ulls. / és massa tard. ja ve la nit al zoo».

No diré que aquest és el llibre més perfecte i redó que he llegit darrerament, però sens dubte és el que millors propostes ha fet. Amb alguns encerts absolutament memorables. Aquells que pensen que la literatura es va acabar abans de les avantguardes, que se n'abstinguem.

Josep Lluís Roig

Veure i ser vist per l'espill

Per al poeta Mariano Peyrou (Buenos Aires, 1971), l'escriptura sembla que esdevé una hàbil i lúcida combinació entre agudeses, equilibris conceptual i enginy. Es tracta d'unes de les veus més originals i clares, fresques, de la més recent poesia en castellà.

ESTUDIO DE LO VISIBLE

MARIANO PEYROU

70 PÁGINES

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2007

Resident a Madrid des de 1976, és llicenciat en Antropologia i músic (saxofonista, forma part del grup *A nossa boba*). Hom podria aplicar-li sense violentar ni el sentit del vers ni la intenció literària allò que digué Jacint Verdaguer que «de tant mirar el cel/ els ulls li blavejaven». Ha viscut a la celebèrrima Residencia de Estudiantes de Madrid amb una beca de creació artística. Fou inclòs a l'antologia de la poesia jove europea que és a *Sprachbuch* (Suttgart, 2003), a més de publicar poemes esparsos a *Lateral* i *El País*. Peyrou ha publicat abans del present cinc llibres de poesia: *La voluntad de equilibrio* (2000), *A veces transparente* (2004), *De las cosas que caen* (2004), *La unidad del dos* (2002) i *La sal* (2005). Ha estat traduït al francès, a l'anglès i a l'holandès. Al seu torn, dues antologies de la seua obra han estat editades a l'Argentina.

Aquest *Estudio de lo visible* sobta i comou a part iguals: es tracta d'un camp minat per a les sensacions i els colps d'efecte conceptistes i d'imatgeria conceptual. Peyrou domina admirablement la paradoxa, la contraposició, el gir abrupte i les metàfores que colpegen literalment el lector amb una autèntica muntanya russa cerebral. A partir dels moments viscuts, tot prenent com a excusa una situació o sensació pròpia, el poeta despulla de temporalitats el poema i el redueix a allò essencial, però sense caure en la buidor ni en una retòrica enganxosa: en absolut. La poesia de Peyrou resulta fresca i vivificant, com si d'un autèntic despertador de sentiments es tractara. Aquest autor domina com pocs el mestratge en l'essencialitat del discurs mitjançant l'ús contundent de les imatges literàries. No es deixa en absolut perdre en giragonses lingüístiques ni cap faramalla incomprensible: el llenguatge senzill li dóna precisió i força per crear un ambient ple de suggeriments, on tan important és allò que diu com allò que podria haver dit o, més encara, allò que provoca que diga el lector en un inevitable tempteig de continuació o de contextualització del poema. Es tracta d'un autor d'una eficàcia comunicativa realment extraordinària i

que en absolut reserva cap clau en la lectura. Peyrou pertany al selecte gremi lletraferit on la claredat i la naturalitat de l'escriptura són fruit d'un pregon esforç d'afinament conceptual i d'esforç. Deia sobre aquesta obra Andrés Navarro que «se presta menos a ser reseñado que a ser leído». Certament és així perquè obres com aquesta reconcilien el gènere amb els lectors i els lectors amb el poeta, que deixa de ser una mena d'oracle armat i arnat amb el diccionari sota el braç per a recuperar l'alè vital. La poesia de Peyrou —que, per cert, ens recorda força la del darrer Josep Porcar— esdevé un regal per als sentits i un sotragueig per a la ment. Absolutament recomanable. Paraula.

Alexandre Navarro